

mini przewodnik

free

7 atrakcji turystycznych
+ współrzędne gps

po!skaniezwykla
masa miejsc godnych uwagi

**Druskienniki - Kościół Matki
Boskiej Szkaplerznej (Druskininku
Švč. Mergeles Marijos Škaplierines
bažnyčia)**

wydrukuj i zabierz na wycieczkę!

Druskienniki

Kościół Matki Boskiej Szkaplerznej (Druskininku Svč. Mergeles Marijos Skaplierines bažnyčia)

Kościół Matki Boskiej Szkaplerznej w Druskiennikach znajduje się w centrum tej niewielkiej, malowniczej miejscowości uzdrowskiej. Został zbudowany w latach 1912-1932 w stylu neogotyckim. Autorem projektu kościoła był Stefan Szyller, polski architekt i konserwator zabytków. W środku możemy obejrzeć obrazy: "Matka Boska z Dzieciątkiem i św. Janem Chrzcicielem" z drugiej połowy XVI wieku, "Św. Antoni" z drugiej połowy XVII wieku, oraz "Św. Augustyn" z XVIII wieku.

54°00'59"N 23°58'50"E | na mapie:A

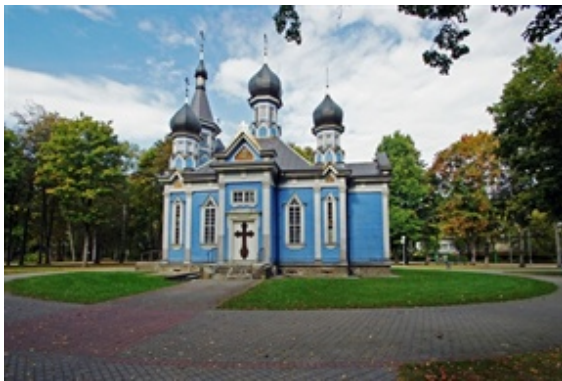

Druskienniki

Cerkiew Ikony Matki Bożej „Wszystkich Strapionych Radość”

Piękna, drewniana, czterokopułowa cerkiew Ikony Matki Bożej „Wszystkich Strapionych Radość” w Druskiennikach została zbudowana w 1865 roku z polecenia wicegubernatora Grodna. Służyła ona przyjeźdnym i kuracjom. Po zajęciu miasteczka przez Rosjan została zamknięta, otwarto ją dopiero w 1947 roku. W środku można obejrzeć ikonostas ufundowany przez wnuczkę marszałka Kutuzowa Jekatierinę.

54°01'01"N 23°58'48"E | na mapie:B

Druskienniki

Zabytkowe drewniane wille z przełomu XIX i XX wieku.

Druskienniki (lit. Druskininkai) to miejscowość uzdrowska na Litwie. Miasteczko malowniczo położone na Niemnem znane jest nie tylko z sanatoriów, ale także z pięknej drewnianej zabudowy willowej z przełomu XIX i XX wieku. Do najbardziej znanych należą: willa "Imperial" - jeden z pierwszych domów wypoczynkowych, willa "Omega", neogotycka willa "Linksma", willa Kiersnowskich i wiele innych mniejszych drewnianych domów.

54°00'56"N 23°58'44"E | na mapie:C

Druskienniki

Uzdrowiska nad Niemnem.

Druskienniki, to miejscowość typowo sanatoryjna i wypoczynkowa. Jest tutaj największy na Litwie i jeden z najlepszych w Europie zespół uzdrowisk balneologicznych. Duże złoża borowiny, to największe bogactwo tego niedużego ale bardzo "klimatycznego" miasteczka położonego nad brzegiem Niemna.

Pierwsze sanatoria powstały tu w 1837 roku, kiedy to polski profesor Ignacy Fonberg badając właściwości miejscowych

źródeł zainteresował nimi cara Mikołaja I. Oprócz dziewięciu sanatoriów znajduje się tu jeden z największych w Europie aquaparków. W Druskiennikach bywali znani Polacy: Józef Ignacy Kraszewski, Stanisław Moniuszko, Juliusz Osterwa, Hanka Ordonówna, a Józef Piłsudski miał tu swój dworek zwany "Poganka" (zburzony w 1964 roku).

54°00'55"N 23°58'42"E | na mapie:D

Druskienniki

Dzukijos Nacionalinis Parkas - Dzukijski Park Narodowy

Leży na wschód od Druskiennik, w rejonie orańskim przy granicy z Białorusią. Założony został w roku 1991. Park zajmuje blisko 56 tysięcy hektarów. Około 85 procent jego terytorium przypada na piękne, sosnowe lasy. Są tu też

morenowe wzgórza i pagórki, głazy megalityczne, tereny podmokłe i najstarsze na Litwie bagna.

Północno-zachodnie rejony zajmuje część Wyżyny Dzukijskiej z kilkudziesięcioma małymi jeziorami. Największe z nich, Lizdai i Lynas, mają po około trzydzieści hektarów powierzchni. Jest tu też kilkadziesiąt rzek i potoków. Wszystkie one wpadają do Niemna. W parku żyje też dużo łośi, jeleni, dzików, bobrów, wilków. Są też rzadkie gdzie indziej ptaki: żurawie, orliki krzykliwe, cietrzewie, głuszce.

Na terenie parku jest też kilka wyglądających jak skansen, wiosek. To przede wszystkim Merecz (Merkine) i Liszków (Liščiūnai). Przez park prowadzą cztery szlaki piesze, pięć rowerowych oraz dwa kajakowe. Są tam też pola biwakowe gdzie bezpłatnie można rozbić namiot. Na mapach znajdziemy dokładną legendę tras z zaznaczonymi na nich polami biwakowymi. Wszelkich informacji na temat szlaków turystycznych po parku można zasięgać w siedzibie dyrekcji Parku, w Marcinkańcach (Marcinkonys) przy Miškininkų gatve 61.

54°03'39"N 24°24'01"E | na mapie:E

Birsztany

Uzdrowisko w Zakolu Niemna

Birsztany to trzytysięczne miasteczko położone w Zakolu Niemna. Znajdują się tam specjalistyczne sanatoria rehabilitacyjno-wypoczynkowe. Leczy się tam choroby

układu ruchowego, pokarmowego, oddechowego, krwionośnego oraz choroby kobiece. Leczenie wspomagają borowiny, wody mineralne oraz sprzyjający klimat. Wody mineralne z Birsztan można kupić w sklepach na terenie całego kraju. Położenie miasteczka na terenie Parku Regionalnego Zakola Niemna zapewnia kuracjuszą możliwość aktywnego wypoczynku. Są tam ścieżki rowerowe i piesze. Wykąpać się można w trzech sztucznych jeziorach, a w okresie zimowym skorzystać z trasy narciarskiej.

54°36'21"N 24°01'46"E | na mapie:F

Kowno

Kauno mariu regioninis parkas - Park Regionalny Morza Kowieńskiego

Popularny teren rekreacyjny mieszkańców Kowna i okolic wokół tzw. Morza Kowieńskiego (Zalew kowieński). Sztuczny zbiornik wodny powstał w roku 1959 po zatamowaniu Niemna. Zmieniające się warunki wodne odsłoniły skały czwartorzędowego. Można je podziwiać z pokładów statków turystycznych i jachtów kursujących po zalewie.

Podmokłe tereny wokół rozlewiska stały się ostoją licznych gatunków ptactwa wodnego. Wokół zalewu wytyczonych zostało kilka ścieżek przyrodniczo-turystycznych. Spacerować po nich należy jednak uzgodnić z Dyrekcją Parku Regionalnego Morza Kowieńskiego, Vaišvydava, ul. Miškininku 2.

54°50'28"N 24°03'19"E | na mapie:G

Troki

Šv. Mergeles Marijos apsilankymo bažnyčia - Trocki kościół Nawiedzenia NMP

Świątynia stoi między Vytauto gatve (ul. Witolda), a Birutes gatve (ul. Biruty). Ufundowany w 1409 roku przez księcia Witolda, który obrał NMP za swoją patronkę. Pierwszy kościół został zniszczony w połowie XVII w. Obecna, barokowa świątynia pochodzi z początków XVIII stulecia. Kościół wyróżnia się fasadą z dwoma wieżami. W środku, nad ołtarzem znajduje się słynący cudami namalowany na miedzianej blasze, obraz Matki Boskiej Trockiej. Soda gatve 8.

54°38'34"N 24°56'05"E | na mapie:H

Troki

Traku istorinis nacionalinis parkas - Trocki Historyczny Park Narodowy

W okolicach Trok w 1991 r. utworzono Trocki Historyczny Park Narodowy. Jego obecny obszar to ponad osiem tysięcy hektarów. Głównym zadaniem parku jest ochrona zabytków archeologicznych, historycznych i etnograficznych na terenie Trok. Ponadto ważne jest też zachowanie wspaniałej przyrody okolic. Są tu przecież polodowcowe pasma pagórków, piękne lasy, a przede wszystkim jeziora. Największym z nich jest Galwa (Galve) z 20 wysepkami.

Wśród zabytków materialnych, będących pod ochroną parku, najbardziej godny polecenia wydaje się zespół architektoniczny (pałac i park) hrabiego Józefa Tyszkiewicza na wschodnim brzegu jeziora Galwa w okolicach Landwarowa. Do niedawna funkcjonowała tu jeszcze fabryka dywanów. Teraz budynek jest opuszczony i niszczeje. Podobnie jest także z inną piękną siedzibą Tyszkiewiczów nieopodal kempingu Slenyje. Warto je obejrzeć. Bo już niebawem może to być niemożliwe gdyż w Wilnie się mówi, że obiekty te staną się miejscami wypoczynku prezydenta Litwy.

Największą atrakcją turystyczną parku stanowią rozległe akweny, połączone w system wodny. Większość z kilkudziesięciu jezior, i mniejszych akwenów układa się niemalże w ciąg, idealny do uprawiania sportów wodnych. Sprzęt do uprawiania sportów można wypożyczać na miejscu.

54°39'28"N 24°54'43"E | na mapie:I

Troki

Traku pusiasalis pilis

Drugi zamek trocki został wzniesiony na półwyspie, między jeziorami Bernardyńskim i Galwa. Budowę zapoczątkował w latach 1362–1382 Kiejstut. Po jego śmierci Witold dopełnił dzieło Kiejstuta i rozbudował zamek. Z kronik wiadomo, że była to potężna budowla otoczona nie mniej potężnym murem wysokości 9 m. Było tu też 11 baszt. Obiekt zajmował powierzchnię około 4 hektarów.

Do dzisiaj także wewnątrz zamku widoczna jest tak zwana góra ofiarna. Ten sztucznie usypany stok miał być w czasach pogańskich miejscem przekazywania ofiar bogom. Po śmierci Witolda zamek był siedzibą władz województwa i powiatu trockiego. Zbierały się tu także sejmiki szlacheckie. Później zamek został zniszczony podczas walk z Rosjanami (1655). W drugiej połowie siedemnastego wieku na terenach zamkowych znajdował się kościół i klasztor Dominikanów. W latach dwudziestych i trzydziestych ubiegłego wieku była to siedziba garnizonu Korpusu Ochrony Pogranicza.

54°38'46"N 24°56'13"E | na mapie:J

Troki

Karaimu gatve

Jedna z głównych ulic w Trokach. Nazwą swą zawdzięcza mieszkającym tu kiedyś licznie, Karaimom. Trafili oni do Trok w końcu XIV w., dokąd ich sprowadził Witold z dalekiego Krymu. Razem ze ściągniętymi wcześniej na Litwę Tatarami, Karaimowie stanowili wierną, przyboczną gwardię księcia.

Karaimowie wyznają wiarę, która wyłoniła się z judaizmu u schyłku VIII w. Nie dopuszcza ona przyjmowania neofitów, dlatego liczba Karaimów na Litwie z roku na rok maleje. Obecnie żyje tu około 400 osób pochodzenia karaimskiego. Największe skupiska są w Poniewieżu oraz na Wileńszczyźnie. Około stu pięćdziesięciu karaimów żyje w samych Trokach. Karaimowie zachowali do dzisiaj swój język i zwyczaje.

Troccy Karaimowie mieszkają w charakterystycznych drewnianych domach, parterowych, z trzema oknami od szczytu. Przy Karaimu gatve 22 znajduje się muzeum etnograficzne, którego ekspozycje poświęcone historii i tradycjom mniejszości karaimskiej. Niestety, podpisy pod eksponatami są wyłącznie po litewsku.

54°39'27"N 24°54'58"E | na mapie:K

Troki

Świątynia karaimska, cmentarz, kibiny

Przy Karaimu gatve 30, znajduje się XVIII-wieczna świątynia karaimska, zwana kenesą. Drewniana z mansardowym dachem, otwierana jest tylko w soboty na nabożeństwa.

Na obrzeżach Trok przy Żalioji gatve, na brzegu jeziora Tatarszki znajduje się stary cmentarz karaimski, dziś prawie w całości porośnięty krzakami. W trockich restauracjach i stylizowanych na karaimskie karczmach można skosztować natomiast typowych, tradycyjnych karaimskich potraw, takich jak duszone mięso z ziemniakami (troškaron;kinta mesa su bulvemis), czy sławne kibinai.

54°39'27"N 24°54'58"E | na mapie:L

Troki

Traku salos pilis - Zamek Trocki

Gotycki zamek z czerwonej cegły wzniesiony pośrodku jeziornej wysepki o powierzchni prawie dwa hektary, to symbol Trok. Zamek wybudowano za czasów Kiejstuta i Witolda na początku XV w. Była to reprezentacyjna rezydencja wielkich książąt.

W szesnastym wieku litewscy książęta już definitywnie przenieśli się do Wilna. Zamek w Trokach był jednak ciągle oficjalną siedzibą władców Litwy. Całkowicie zniszczony został w czasie wojen z Rosją w latach 1654-1667. W takim stanie przetrwał do pierwszej połowy XX wieku. W 1929 r. rozpoczęła się jego rekonstrukcja. Plany odbudowy opracował profesor Stanisław Lorentz. Odbudowę przerwała wojna. Ostatecznie zakończoną ją dopiero w roku 1987.

Obecnie w zamku funkcjonuje muzeum historyczne. Eksponowane są tu między innymi militaria i rycerskie zbroje, wyroby ze szkła i porcelany, kolekcja piszczałek ludowych. Dla polskiego turysty najważniejsza jest tu jednak wystawa obrazująca życie przedwojennych Trok z wycinkami z gazet czy dokumentami polskiej administracji.

Do zamku na wyspie idziemy przez dwa drewniane mosty. Główny korpus zamku, zwany też pałacem zamkowym (pilies rumai), jest oddzielony fosą od zamku przedniego (priešpilis), w którego podziemiach funkcjonuje ekspozycja bursztynów. Podstawową część zamku zajmuje stumetrowej szerokości dziedziniec, który otoczony jest dwoma dwupiętrowymi skrzydłami krytymi czerwoną dachówką.

Wejście do zamku wiedzie przez kwadratową wieżę o wysokości 33 metry. Cały kompleks otoczony jest murem obronnym. Częstymi gośćmi na zamku są filmowcy, którzy upodobili scenerię zamku do kręcenia scen historycznych, ale nie koniecznie. Co roku pod koniec lata na dziedzińcu zamku odbywa się przedstawienie opery Pelengi (Popioły), co sprawia na widzach niesamowite wrażenie. Równie rewelacyjne recenzje zebrał koncert fińskiej „Apocalyptic” na dziedzińcu Zamku Trockiego.

54°39'04"N 24°55'56"E | na mapie:M

Kowno

Rumšiškės - Rumszyski

Tu właśnie znajduje się słynny na całą Litwie skansen. Na 175 hektarach rozciąga się tu plenerowe muzeum etnograficzne – Lietuvos liaudies buities muziejus. Rumszyski leżą przy autostradzie z Wilna do Kowna, nad brzegiem Zalewu Kowieńskiego (Kauno marios). Z Kowna dojedziemy do Rumszyszek w kilkanaście minut. Kursują tu autobusy i busy – trzeba wsiąść do tych, które jadą w kierunku Wilna. Wsiadamy na przystanku przy autostradzie. Stąd do skansenu są 2 km. Niektórymi autobusami, odjeżdżającymi z dworca w Kownie, dojedziemy pod samo muzeum.

W muzeum etnograficznym znajdują się dawne zabudowania wiejskie, pochodzące z okresu od około XVIII wieku do pierwszej połowy wieku XX. W tym wielkim skansenie znajdziemy wiejskie chaty kryte słomą, drewniane domy, chłopskie zagrody i budynki gospodarcze, studnie, młyny i wiatraki, zakłady rzemieślników, a także kapliczki, przydrożne krzyże i małe drewniane kościoły. Są tu obiekty z czterech regionów etnograficznych Litwy: Aukštoty, Dzūkiji, Żmudzi i Suwalszczyzny (Sudawii). Latem, w weekendy, w skansenie odbywają się występy i pokazy folklorystyczne.

54°52'09"N 24°11'53"E | na mapie:N

Kowno

Pažaislio Vienuolynas - Pożajście

To zbiór XVII-wiecznych barokowych zabudowań. Z centrum miasta wyjeżdża się w kierunku na Wilno, potem odbić należy w kierunku Zalewu Kowieńskiego, jadąc za drogowskazami na Pažaislio Vienuolynas. Znajduje się tutaj kościół i klasztor Kamedułów, dwór gościnny i dwa domy przeznaczone dla służby. Budowa kompleksu trwała ponad 60 lat, przez ten czas prac doglądali włoscy architekci, ściągnięci z Florencji - Michelangelo Palloni, Joan Merli i Pietro Perti.

Kamedulski klasztor leży wśród łąk na brzegu Kauno marios, czyli Zalewu Kowieńskiego. Kościół z dwoma wieżami ma nad nawą główną okrągłą kopułę, wysoką na 53 m. Na niej znajduje się mała latarnia. W środku godne uwagi są ścienne malowidła, a także freski, wyobrażające sceny z Pisma Świętego. Budynek otoczony są sadem, w którym stoją domki zakonników i czworoboczna baszta.

Klasztor przeszedł pod władanie Cerkwi prawosławnej po powstaniu listopadowym. W okresie panowania sowieckiego urządzono tu między innymi archiwum państwowe i szpital psychiatryczny. W roku 1966 zespół architektoniczny przekształcono w galerię malarstwa i rzeźby, a także na oddział Muzeum Sztuki.

Zakonnicy powrócili do klasztoru w 1990 r. Od tamtej pory prowadzone są tutaj prace konserwatorskie. W klasztorze znajduje się także mogiła rosyjskiego kompozytora Aleksieja Fiodorowicza Lwowa (1798–1870), twórcy rosyjskiego hymnu państwowego „Boże, zachowaj cara”. Od 1 czerwca do 31 sierpnia w klasztorze organizowane są koncerty muzyki klasycznej Pažaislio muzikos festivalis. Zabytkowy zespół przy mieści się przy T. Masiulio gatve 31.

54°52'52"N 24°00'45"E | na mapie:0

Kowno

Kościół p.w. Wniebowzięcia NMP, tzw. kościół Witolda

Najstarszy kościół w Kownie zbudowany przez Księcia Witolda w początkach XV wieku po bitwie Worlińskiej. Kościół w stylu gotyckim, na planie krzyża, trójnawowy, wieżę dobudowano w późniejszym czasie. Świątynia przekazana franciszkanom była wielokrotnie niszczone i odbudowywana.

54°53'42"N 23°53'12"E | na mapie:P

Kowno

Mykolas Žilinskas Muziejus - Galeria Sztuk Pięknych im. M. Žilinskasa

W Galerii Sztuk Pięknych im. M. Žilinskasa możemy oglądać kolekcję pochodzącą z darów Mykolas Žilinskasa (1904–1992), mieszkańca Kowna zamieszkującego na stałe w Europie Zachodniej. Jest tu ponad 400 obrazów, w tym szkoły flamandzkiej i włoskiej z okresu XVI–XVIII w.

Poza jedynym na Litwie dziełem Rubensa warto też zwrócić uwagę na obrazy Rafaela, Rembrandta, Goi, Murillo i Velázquez. Obejrzymy tu także porcelanę chińską i przedmioty pochodzące ze starożytnego Egiptu i krajów Dalekiego Wschodu. Galeria mieści się w szklano-granitowym postmodernistycznym budynku wzniesionym w latach 80. Nepriklausomybes aikštonė 12.

54°53'46"N 23°55'12"E | na mapie:Q

Kowno

Perkuno namai - Dom Perkuna

Dom Perkuna, to stylowa kamienica stojąca przy Aleksto gatve 6. Jest to jeden z ciekawszych przykładów późnogotyckiego budownictwa litewskiego. Dom zbudowano pod koniec XV wieku, przy trakcie prowadzącym od przystani nad Niemnem do miejskiego targowiska.

Pierwotnie był to spichlerz i skład zboża. Po załamaniu się koniunktury rolnej na początku XVIII wieku budynek przez wiele lat stał pusty. Dopiero w 1843 roku, gdy Kowno zostało centrum gubernii, na rozkaz gubernatora Iwan Kałakatin kazał wyremontowano dach, zaś rok później urządzono w Domu Perkuna pierwszy w mieście teatr dramatyczny na około 100 widzów. Tu, między innymi, w 1861 roku odbyła się też kowieńska premiera opery „Halka” Stanisława Moniuszki. Po 1865 roku, kiedy teatr przeniesiono do Ratusza, Dom Perkuna

przekazano jezuitom.

Pod koniec XIX wieku gmach został poddany gruntownemu remontowi. Wtedy też kamienica otrzymała imię Perkuna czyli najważniejszego boga czczonego onegdaj na pogańskiej Litwie. Szczególnie bogaty jest ornament zewnętrznej elewacji kamienicy. Do jego budowy użyto 16 odmian cegieł. Piękne są tu frezy, a także boczne wieżyczki, małe okienka i nisze.

Po II wojnie światowej dom zamieniono w magazyn. Odrestaurowano go dopiero w 1968 roku i urządzono w nim muzeum miejskie. W 1991 roku Dom Perkuna znowu przejęli jezuici. Dziś mieści się tu Gimnazjum Jezuitów w Kownie. W środku kamienicy urządzono małe muzeum A. Mickiewicza. Na podwórku domu stoi pomnik Perkuna, wyrzeźbiony przez Romasa Antinisa.

54°53'44"N 23°53'12"E | na mapie:R

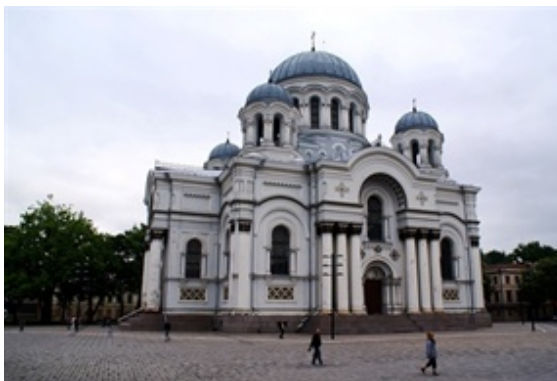
Kowno

Šv. Mykolas Archangelas Bažnyčia - Kościół św. Michała Archanioła

Kościół św. Michała Archanioła został zbudowany w latach 1891–1895. Wzniesli go Rosjanie jako świątynię garnizonową. Kościół stoi przy wschodnim końcu Alei Wolności. Zachowany jest styl bizantyjski, wraz z charakterystycznymi pięcioma srebrnymi kopułami.

Po I wojnie światowej cerkiew wykupili katolicy, wówczas też patronem świątyni uczyniono św. Michała. Od 1962 roku działała tu galeria sztuki, w której znajdowało się muzeum rzeźby i malarstwa szklanego. Od lat 90-tych XX wieku, po odzyskaniu przez Litwę niepodległości, świątynia znowu służy celom religijnym. Jest między innymi często wybierana przez młodych jako miejsce, w którym zawierają małżeńskie związki. Nepriklausomybes aikšte 14.

54°53'49"N 23°55'14"E | na mapie:S

Kowno

Šv. Petro ir Povilo katedra

Katedra świętych Piotra i Pawła, zbudowana z cegły na początku XV wieku. Potem była wielokrotnie modernizowana. Do dzisiaj zachowało się w niej wiele stylów, elementów poszczególnych modernizacji. W trójnawowym wnętrzu mieszają się renesans z barokiem.

Znajdują się tu dzieła malarza Michała Andriollego (1836–1893). Warto wiedzieć, że ten artysta był także rysownikiem oraz ilustratorem dzieł Mickiewicza. Szczególnie piękny jest w katedrze piętrowy ołtarz główny z 1755 roku, a także dziewięć ołtarzy bocznych. Drewniany ołtarzyk stojący w nawie lewej, jest najbardziej bogaty spośród wszystkich innych.

Na rogu zachodniego frontonu stoi masywna, 55-metrowa wieża dzwonnica. Kościół św. Piotra i Pawła w 1895 roku mianowano kościołem katedralnym, a w 1921 r. podniesiono go do godności bazyliki. W kościele znajduje się grób Macieja Wołonczewskiego (Motiejus Valančius), biskupa żmudzkiego, jednego z dziewiętnastowiecznych liderów litewskiego ruchu narodowego.

Tu też został pochowany jeden z najwybitniejszych poetów litewskich Maironis (prawdziwe nazwisko Jonas Mačiulis). Maironis pochodził z chłopskiej rodziny, ale jako uzdolniony młodzieniec trafił do Gimnazjum Kowieńskiego. W Kownie też ukończył seminarium duchowne. Studiował też w Kijowie i Petersburgu. Pisać wiersze zaczął w języku polskim, lecz później stał się jednym z największych litewskich pisarzy. Jego podobizna zdobi między innymi 20-litowe banknoty. Katedrę w Kownie w 1993 r. odwiedził Jan Paweł II. Polski papież odprawił tu mszę św. podczas swojej pielgrzymki po Litwie. Kowieńska bazylika stoi przy Vilniaus gatve 26.

54°53'47"N 23°53'29"E | na mapie:T

Copyright © 2007 Polska Niezwykła

Wygenerowano:
poniedziałek 20 maja 2024 21:28:03

Kowno

Historia i współczesność

Kowno to drugie co do wielkości miasto Litwy. Leży w dolinie dwóch rzek, Niemna i Wilii. W okresie międzywojennym było stolicą Litwy. Najbardziej urokliwa jest kowieńska Starówka, otoczona lasami i wzgórzami, posiadająca wiele zabytków architektury pochodzącymi z XV-XVIII wieku. Panoramę Starego Miasta można oglądać z kolejki linowej, która prowadzi na wzgórze widokowe. W Kownie jest około 40 muzeów, z których najważniejsze to: Muzeum Zoologiczne im. Ivanauskasa, Muzeum Sztuki im. Ciurlionisa, Muzeum Wojskowe Witolda Wielkiego czy też Muzeum Diabłów.

54°53'49"N 23°53'33"E | na mapie:U

Autorzy zdjęć (w kolejności): km_nida, km_nida, km_nida, km_nida, zygmunstary, Zetem, Zetem, V. Valužis/Centrum Informacji Turystycznej Litwy, km_nida, km_nida, km_nida, km_nida, km_nida

Przewodnik wygenerowany w serwisie www.polskaniezwykla.pl. Wszystkie prawa zastrzeżone. Żadna część ani całość Mini przewodnika nie może być reprodukowana ani przetwarzana w sposób elektroniczny, mechaniczny, fotograficzny i inny; nie może być użyta do innej publikacji oraz przechowywana w jakiegokolwiek bazie danych bez pisemnej zgody Administratora serwisu.